

ע"פ 13105/04/15 - זאלום זוהיר נגד עיריית ירושלים

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 13105-04-15 זוהיר נ' עיריית ירושלים

בפני כב' השופט הבכיר צבי סגל

המבקש: זאלום זוהיר ע"י ב"כ עו"ד מוחמד דחלה

נגד

המשיבה: עיריית ירושלים ע"י ב"כ עו"ד הודיה בן נעים

החלטה

1. לפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על גזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (כבוד השופטת ת' נמרודי) בת"פ 5586/2014, מיום 16.2.15, בגדרה הורשע המבקש בעבירה של אי קיום צו שיפוטי, לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבנייה, ובמסגרת הסדר טיעון הושת עליו קנס בסך 300,000 ₪ ועונש מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים.

2. יוזכר, כי הערעור הוגש רק ביום 12.4.15. בהחלטתי מיום 14.4.15 הוריתי על מחיקת הערעור על הסף מאחר שהוגש באיחור רב ומבלי שצורפה לו בקשה להארכת מועד, שכן גזר דינו של בית משפט קמא ניתן ביום 16.2.15 ואילו המועד להגשת הערעור תם ביום 2.4.15. לא זו אף זו, הערעור נפתח והוגש בניגוד לנהלים, והפרטים שנרשמו במערכת 'נט המשפט' לא תאמו את כתב הטענות (בהזנת פרטי המערער בחר ב"כ המערער לרשום את "עיריית ירושלים", זאת כנראה מאחר שאין דרך אחרת לפתיחת ערעור פלילי במערכת 'נט המשפט').

3. ביום 7.5.15 פנה ב"כ המבקש לבית המשפט בבקשה לביטול המחיקה ולהארכת מועד, בגדרה טען כי "בדק אישית בבוקרו של יום 12.4.15 במזכירות בית המשפט המחוזי בירושלים, אם ניתן להגיש ערעור פלילי דרך נט המשפט, ונמסרה לו על כך תשובה חיובית... בשל קשיים שבהם נתקבל משרד הח"מ בהגשת הערעור דרך נט המשפט, וכדי למנוע תקלות ואי הבנות, ניגד עו"ד ממשדו ביום 13.4.15, והגיש עותק פיזי של הערעור...".

ב"כ המבקש טען, כי האיחור בהגשת הערעור נבע כתוצאה מטעות אנוש כנה של המבקש בחישוב המועד האחרון להגשת הערעור, עת סבר שהיום האחרון להגשת הערעור הינו 3.4.15, אשר נפל ביום הראשון לפגרת הפסח, ולכן

הערעור הוגש רק ביום 12.4.15, יום לאחר סיום הפגרה.

עוד הוסיף וטען, כי המבקש לא היה מיוצג במסגרת הסדר הטיעון שהוסכם על הצדדים בערכאה קמא, ולכן לא היה מודע לזכויותיו ולאפשרויות העומדות בפניו בהליך שהתנהל נגדו. ב"כ המבקש הטעים, כי דחיית הבקשה להארכת מועד תוביל לפגיעה בזכותו של המבקש לגישה לערכאות, בייחוד בשל העובדה שבית משפט קמא לא התערב בהסדר הטיעון שהינו הסדר מחמיר כלפי המבקש. לבסוף טען, כי סיכויי הערעור גבוהים שכן בפועל על המבקש לשלם סך של 6,500 ש"ח מדי חודש, ומדובר בסכום שידו של המבקש אינה משגת, בפרט נוכח מצבו הכלכלי הירוד ומצבו הבריאותי החמור.

4. בהחלטתי מיום 8.5.15 כבר ציינתי, בין היתר, כי הבקשה להארכת מועד הוגשה 23 (!) ימים לאחר מתן ההחלטה המורה על מחיקת הערעור (שניתנה כאמור ביום 14.4.15 והומצאה לב"כ המבקש ביום 15.4.15), מה גם שב"כ המבקש לא נתן כל טעם ממשי המצדיק את השיהוי הניכר בהגשת הבקשה דנא. עוד צוין בהחלטה, כי על אף שהמבקש לא היה מיוצג ניתן להתרשם מפרוטוקול הדיון כי היה מודע היטב לפרטי ההסדר, כמו גם לכך שבית המשפט אינו כבול לו, והסכים לכך. עם זאת, אפשרתי למשיבה להגיב לבקשה להארכת מועד.

5. ביום 14.5.15 הגישה המשיבה תגובתה לבקשה להארכת מועד, בגדרה התנגדה נחרצות לבקשת המבקש מן הטעם כי הערעור הוגש באיחור ניכר, כמו גם הבקשה להארכת מועד, שהוגשה אף היא בשיהוי חריג וקיצוני ללא כל טעם מיוחד המצדיק זאת. בנוסף נטען, כי המבקש קיבל את יומו בבית משפט קמא והיה מודע היטב להסדר הטיעון ואף אישר אותו. יתרה מזאת, הסכום שהושת על המבקש התייחס להיקף עבירה עצום (כ-480 מ"ר ללא היתר) ולתקופת הפרת הצו למעלה משנתיים וחצי, כך שהעונש הוא ראוי, משקף את האיזון הנדרש ואינו חורג ממדיניות הענישה הראויה בנסיבות אלו.

6. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

7. בבואי לבחון בקשה להארכת מועד, עליי להתייחס לשתי שאלות: ראשית, מה הטעם למחדל בגינו לא הוגש כתב הערעור במועד. שנית, האם העלה המבקש טענות הגנה המצדיקות בירור. בערעורים פליליים לא נדרש מבקש הארכה להציג "טעם מיוחד" (הנדרש בהליך אזרחי), ודי בהצגת "**טעם ממשי המניח את הדעת**". בהקשר זה שומה על בית המשפט לשקול, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (בש"פ 5988/06 נגר נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו], (25.07.2006); בש"פ 6125/09 **רבין נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], (11.08.2009)). יוער, כי על אף הגישה המקלה יותר

במובחן מן ההליך האזרחי, הכלל הוא שגם בהליך הפלילי יש להקפיד על קיום המועדים הנקובים בחוק, וכי הארכת מועד תינתן רק במקום שבו הוצג טעם ממשי המניח את הדעת (בש"פ 4574/10 **עמי כהן** נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו], (20.7.10)).

8. ההליך שלפניי הוגש באיחור, כאשר לא ניתן טעם ממשי המניח את הדעת, כנדרש בדין. ב"כ המבקש טען, כי שגה בחישוב המועד האחרון להגשת הערעור. בידוע הוא, כי כאשר טעמי האיחור נעוצים בבעל הדין עצמו או בבא-כוחו, אין הצדקה להארכת מועד (בש"פ 4916/98 **עזמי שיני** נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו], (14.9.98)). בהסבר לאיחור בהגשת הערעור לא עולים טעמים מיוחדים המצדיקים התחשבות מיוחדת במבקש העולה כדי טעם ממשי. לא זו אף זו, לא רק שהערעור הוגש באיחור ובניגוד לנהלים, אלא שהבקשה להארכת מועד הוגשה אף היא באיחור ניכר, ללא כל טעם והנמקה המצדיקים זאת.

9. גם ביחס לסיכויי הערעור הדין אינו נוטה לטובת המבקש. כאמור בהחלטתי מיום 8.5.15, עיון בפרוטוקול הדין בבית משפט קמא מלמד, כי המבקש, אף כי לא היה מיוצג, היה מודע לחלוטין לפרטי ההסדר, כמו גם לכך שבית המשפט אינו כבול לו. להלן אצטט הדברים שנרשמו מפיו: "**אני מאשר את פרטי ההסדר ומבקש שבית המשפט יכבד את ההסדר. אני מבין שבית המשפט איננו צד להסדר ואיננו כבול לו. אני מבין שאם לא אקבל היתר בניה או לא אהרוס את העבירה עד מועד קרוב למועד ביצוע הצו, אני רשאי להגיש בקשה להארכת מועד.... הם יכולים לשלם את הקנס ואני אחראי שהם ישלמו**" (פרוט' בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים מיום 16.2.15).

10. למעלה מן הצורך מצאתי לציין, כי כדי להצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור בעונש שנגזר על נאשם במסגרת הסדר, יש צורך בנסיבות מיוחדות וחריגות המצביעות על סטייה בולטת ממדיניות הענישה הסבירה עת בחינה זו נעשית בגדרו של הסדר הטיעון. לכאורה, נסיבות כאלו אינן מתקיימות בענייננו (ע"פ 3289/05 **באסל מחאג'נה** נ' **מדינת ישראל** (10.10.05)).

11. אשר על כן, דין הבקשה להידחות והיא נדחית בזאת.

המזכירות תמציא העתק החלטה זו לידי ב"כ הצדדים.

ניתנה היום, א' סיוון תשע"ה, 19 מאי 2015, בהעדר הצדדים.